

Acción Católica

SEMANARIO PARROQUIAL

AÑO XIX - NUM. 454 - GRANOLLERS, 6 SEPTIEMBRE 1959

El Día del Señor

Los cristianos se reúnen de nuevo junto al altar para su asamblea dominical, En ella realizan la gran acción de culto a Dios.

Unidos a Cristo recibirán su palabra y su Cuerpo. Esta doble comunión será la fuerza para su vida concreta de cada día.

La palabra de Cristo hoy —domingo décimosexto después de Pentecostés— es palabra de humildad. Siempre Cristo habla de humildad sincera con sus hechos, con su vida, con su muerte. Hoy su misma palabra es lección de humildad.

La palabra de Cristo es hoy una parábola, una imagen. Cuando te inviten — dice — a un convite de bodas, no busques el lugar más alto, sino el último. No sea que tuvieses que dejarlo para otro personaje más importante. Escoge el último, a fin de que cuando te viere quien te ha invitado diga: Amigo, colócate en mejor sitio.

Esta imagen de las bodas la usa para significar la vida del cielo, la vida eterna. Es el símbolo de una fiesta, de una perfecta felicidad. Por ello nos sirve para representar la vida del cielo, y la vida de unión con Dios que ya ahora tenemos como anticipación de la plenitud de después.

Todos hemos sido invitados por Cristo a esta vida. Todos recibimos hoy de Cristo esta lección, para que sepamos atinar en una auténtica humildad, raíz de esta vida de Dios que llevamos ahora en germen, que tendremos plenamente en la vida del cielo.

Participar en la vida de Dios está fuera de nuestras exigencias. Nos supe-

ra, nos excede, no nos toca. Sin embargo, porque Dios quiso en su amor destinarnos a ella, podemos esperarla y conseguirla. La vida del cielo donde

veremos a Dios debe ser nuestra máxima aspiración, como lo fue de los santos. Sin embargo, en la base de este deseo nuestro esté la humildad muy presente. Tengamos el convencimiento de que es el gran dón, la mayor gracia de Dios.

Nosotros por nuestra cuenta nunca hubiésemos llegado a esta vida de Dios. Ni siquiera a conocerla. Nosotros por nuestra cuenta no podemos alcanzarla por nuestros actos. El plan de Dios, sin embargo, nos destinó a ella. Por Cristo — que preside hoy como cada domingo nuestra acción litúrgica —, tenemos la posibilidad de ver a Dios Con Cristo — en el cual nos unimos como los miembros del cuerpo humano se unen a la Cabeza — podemos obrar como hijos de Dios. En Cristo sabremos dar ahora y después la máxima gloria a Dios.

J. T. C., pbro.

«Cristianismo y Cultura»

Una vez leído y comentado por los lectores nuestro número extraordinario sobre la vida cultural en Granollers, nos place volver sobre él, para agradecer a los colaboradores su estimable cooperación y a los lectores su interés y sus comentarios elogiosos.

Aunque creemos haber aportado al tema, desde el punto de vista cristiano, una luz más clara y un conjunto de sugerencias, estamos convencidos de que la reflexión colectiva sobre nuestra vida cultural no acaba necesariamente aquí.

En nuestra primera parte, *Cristianismo y cultura*, podríamos haber señalado el hecho, concluyente en método teológico, de que la Iglesia siempre se interesó por la vida cultural y la impulsó. Si la construcción de la vida sobrenatural — misión de la Iglesia y por lo tanto de la Acción Católica — se edifica sobre la vida natural, nos manda Jesucristo que edifiquemos sobre roca firme, no sobre arena. Esto explica la actitud positiva de la Iglesia y de todo cristiano consciente ante los valores humanos.

Para ser fieles a esta actitud convenía primeramente abrir los ojos y conocer con precisión la realidad. La extensa reseña de actividades incluida bajo el epígrafe de *El año cultural*, habrá sorprendido quizá a quienes

creían que la vida del espíritu entre nosotros era nula o poco más.

La *Consulta para un diagnóstico* era un intento, una aproximación de juicio colectivo. Porque la valoración de un hecho vivo es demasiado compleja para ser formulada en términos dogmáticos.

Especialmente aquí «Acción Católica» se complace en ofrecer sus páginas a todo punto de vista o sugerencias de carácter constructivo que puedan completar nuestro estudio.

De entre las conclusiones que se perfilaban en nuestro número especial, creemos debe destacarse el hecho de que, si bien los actos de carácter cultural que se organizan en nuestra ciudad son apreciables por su número y por su calidad, la respuesta del público y por consiguiente su influencia en él, son mínimas.

Es tarea urgente estimular inquietudes y crear interés por las manifestaciones culturales.

Es ésta una labor que deben considerar como cosa propia todas las instituciones y entidades locales, empujándose en ella según sus posibilidades.

Nuestro semanario, por su parte, se propone desde ahora dedicar una particular atención a esos actos que se vayan organizando en la ciudad.

El Primer Premi "Granollers" de Pintura

Sis preguntes als components del Jurat

1.ª Creieu en una superioritat de l'art abstracte sobre el figuratiu?

2.ª S'ha observat que a la majoria de visitants de l'exposició no els deia res l'obra premiada ni les altres abstractes, i en canvi semblaven interessar-se per altres pintures figuratives. Es que el pintor abstracte no pot, o no vol, comunicar amb el públic?

3.ª Considereu l'art abstracte com el més representatiu de la nostra època?

4.ª El públic davant l'obra premiada, i en general davant la pintura abstracta, pregunta: què és? i, què vol dir? Què els contestaríeu?

5.ª Quina és, o ha de ser, la finalitat de l'art?

6.ª Quina és, o ha de ser, la utilitat de l'art?

Necessàriament ens havíem de fer ressò del Primer Premi de Pintura Granollers, que ha estat no tan sols l'acte cultural més important de la Festa Major, sinó un dels més importants de molts anys ençà.

El certamen, ben plantejat, ha reunit a Granollers una bona col·lecció de pintura.

De les 160 obres presentades, un Jurat indiscutiblement solvent — heus ací els noms: Pius Canal i Anfrès, Alexandre Cirici i Pellicer, Antoni Cumei i Serret, Angel Marsà i Joan Ramon i Masoliver — n'admetè 70, que són les que s'exposen a la Casa de Cultura, i concedí el Premi a una Pintura abstracta d'Eduard Alcoy. Una altra pintura abstracta de Carles Planell — que disputà el Premi a la d'Alcoy — fou objecte d'una Menció Honorífica. També s'atorgà una Menció Honorífica a un paisatge de Joan Capella, artista que l'any passat s'adjudicà el Premi Comarcal Maspons.

Admeses i col·locades les obres, i concedit el Premi, l'exposició fou oberta al públic. I, des d'aquest precís moment, els nostres conciutadans vénen escandalitzant-se per l'atorgament del Premi. Des del més humil, que davant l'obra que un Jurat competent ha assenyalat com la millor de la sala, confessa sentir-se que « ell no hi deu entendre res », fins l'home que es creu estar ja de tornada de tot i declara indignat que « allò és una aixacada de camisa » i que tant l'autor, com els jurats, com tots aquells als quals agrada, són « una colla de ximplers i de pertorbats mentals », hi ha comentaris per a tots els gustos. No hi ha mancat, tampoc, qui defensés l'obra premiada. No obstant, han estat ben pocs.

Fins ací els fets.

Procurem, ara, deduir-ne alguna conseqüència.

La primera, certament, ha de ser optimista. L'aldarull que ha provocat el Premi significa que el certamen ha produït un veritable impacte en la vida local, i que són moltes les persones que a Granollers s'interessen per la pintura i l'art en general.

La segona és menys amable. Es la intolerància observada en la manera de reaccionar de bon nombre de persones. Ens aconsola pensar que és més verbal que real i profunda, però tot i així no constitueix cap exemple de respecte al

proïsme i a llur obra, i menys encara d'amor. Moltes vegades veuríem diferents les coses si féssim un petit esforç per a comprendre i estimar.

També cal consignar el divorci entre la resolució del Jurat i l'opinió de la majoria del públic. Causes? La més generalitzada creiem que és la manca de documentació d'un gran sector de públic, encara que tampoc no hagin deixat de mostrar-se disconformes amb les pintures abstractes persones amb sensibilitat i formació.

Això ens condueix a una altra conseqüència: La necessitat de posar a l'abast del nostre públic el màxim d'informació possible. Sense una informació prèvia sobre l'art actual no es pot jutjar.

No cal dir que aquell que realment s'interessa per l'art no ha de mancar-li informació, que trobarà en llibres, revistes, exposicions, etc. Però tot i així l'autoritat de les persones que constituïen el Jurat del Premi permetia que elles poguessin donar-nos, ací i de seguida, una informació de primera mà molt estimable. De passada podrien exposar llur criteri sobre diversos aspectes de la qüestió i obrir camí a tots aquells que estan disposats a fer el petit esforç de comprensió al qual abans ens referíem.

Amb aquesta idea ens hem atrevit a demanar-los llur resposta a unes preguntes. Hi han accedit gentilmente, i ens plau honorar aquestes pàgines amb les seves paraules, amb la seguretat de fer un bon servei a la ciutat. No cal dir com els restem agraïts.

Al final, el lector dirà si persevera en el divorci.

PERE CANAL

VINOS DE MISA
DE MULLER
TARRAGONA

Distribuidor: J. RIPOLL - Teléfono 768

CAMISAS A MEDIDA

Cuellos perfectos inarrugables

CAMISERIA - SASTRERIA

R I E R A

PLAZA OLLAS, 18

El Primer Premi "Granollers" de Pintura

ELS COMPONENTS DEL JURAT OPINEN SOBRE L'ART ABSTRACTE

Diu Alexandre Cirici i Pellicer

1.ª De fet, no es pot plantejar una qüestió de superioritat o inferioritat, com si es pogués triar. Hi ha una qüestió d'evolució natural de la cultura que, per una poderosa suma de factors, porta inevitablement cap a l'art abstracte. Podria parlar-se d'una superioritat pel fet, important, de que en l'art abstracte l'activitat de l'artista és més, al deixar d'ésser aplicada. L'art representatiu era, en el fons, *art aplicat* a unes funcions pràctiques que ara fa molt millor la fotografia.

2.ª L'art abstracte no és ni més ni menys intel·ligible al públic que l'art representatiu. Aquells que s'interessen realment per l'art, troben idèntiques valors en un i altre. Aquells que hi són insensibles, si realment sembla que s'interessin per obres representatives, cal escoltar ben bé el que diuen. Resulta que s'interessen pel tema en sí i poden parlar-ne tant com pugui interessar-los una figura o un paisatge. Però és fàcil observar que no diuen res de la pintura com a tal. Si fossin capaços de sentir alguna cosa per la línia, el ritme, el color o la claror, no distingirien entre una mena i altra de pintura perquè, pictòricament, totes tenen els mateixos elements. En conseqüència, la gent pot complaure's més o sentir més davant una pintura que davant una altra, però és impossible que entenguin més (pictòricament) unes que altres pel fet d'ésser o no representatives. Hi ha bones i dolentes pintures figurals i bones i dolentes pintures abstractes. N'hi ha de fàcils de comprendre i difícils a totes dues bandes. Les fronteres de la qualitat i de la comprensió no tenen res a veure amb la frontera entre abstracció i representació.

3.ª En el terreny de la pintura i l'escultura, avui crec que és l'únic possible. Però al seu costat crec que cal comptar la fotografia i el disseny industrial, aquestes arts noves que desenvolupen perfectament aspectes que abans eren tractats pels pintors i escultors o pels arquitectes.

4.ª Què és? — Resposta senzilla: una pintura.

Què vol dir? — Es que al mirar una flor o un ocell, o la lluna, i trobar-los bonics, gosem preguntar què volen dir?

A l'art representatiu hi ha el tema, que sovint fa nosa i impedeix de sentir les valors plàstiques. Els que volen saber *què és* una obra d'art, són com els que creuen que comprenen millor la flor sabent que és l'òrgan reproductor d'un vegetal. Per sentir l'encant d'una flor, creiem que és millor no saber-ho, o millor no pensar-ho.

5.ª La finalitat de l'art és ajudar-nos a comprendre la vida i el món en que vivim.

6.ª La utilitat més gran consisteix, al meu entendre, en destruir els clixés formats, les certes rutinàries, les comoditats intel·lectuals i morals, per a fer-nos sentir una inquietud capaç de suscitar en cada un de nosaltres la necessitat de preguntar-nos coses, de no considerar-nos segurs ni satisfets, i de portar-nos a una dilació i una progressió constants de la nostra consciència de les coses i de nosaltres mateixos. Contra tot això hi ha un únic obstacle. L'únic que pot privar a la gent de comprendre alguna mena d'art: l'orgull i la suficiència.

Diu Pius Canal i Anfres

1.ª Efectuar una sobrevaloració d'una tendència artística sobre altres, és, almenys, un perjudici.

No podem generalitzar tant i si, en canvi, dir que, dintre de cada tendència, s'hi aixopluguen artistes bons, mediocres i dolents.

Si, tal com sembla, aquesta pregunta inclou una al·lusió al premi concedit a un pintor abstracte en el Primer Premi Granollers, diré solament que aquest fet obeeix senzillament a que el Jurat considerarà aquesta obra superior, pictòricament parlant, a les pintures figuratives.

2.ª Contestaré també preguntant: Quan el refredat o indignat públic s'ha preocupat per voler « comunicar » amb l'artista? Quan han sentit la inquietud d'apropar-se a la pintura abstracta lliures de prejudicis i amb la intenció d'aconseguir « sentir-la »?

Guardant les astronòmiques distàncies i sense voler ofendre a ningú, és que el públic que abarrota el teatre on posaven « Ama Rosa », per exemple, pot arribar i fins i tot voler « comunicar » amb el veritable teatre?

3.ª Sí, evidentment; l'art abstracte, amb les seves infinites troballes, ha influït i informat la vida actual en nombrosíssims aspectes.

4.ª La resposta és ben senzilla: — Què és?... Una pintura — Què vol dir?... Res.

Les respostes, cal reconèixer-ho, són excessivament lapidàries. Desentrotllar-les, però, ens portaria a la necessitat d'escriure amb una extensió que no ens és permesa.

Diguem, però, que una pintura abstracta representa una realitat inventada, nova, de la qual no n'existeix parió. És una autèntica creació per a la qual l'artista no s'apuntala en cap realitat objectiva.

5.ª L'artista ha de cercar amb tota sinceritat la creació del seu ideal de bellesa, prescindint de normes que pogueren estar en vigència. És en el concepte de bellesa allà on entren les discussions i la diversitat de punts de vista, ja que aquest concepte no és immutable sinó supeditat a l'època, país, clima, cultura, etc.

6.ª Per últim, creiem que la pintura no ha d'ésser utilitària. El quadre amable, decoratiu, per a penjar al menjador, afalaga evidentment els sentits, però s'allunya moltíssim de l'art autèntic.

CAFE-RESTAURANTE SALAMERO

Cèntric Catòlic - Teléfono 701

Meriendas Helados
Refrescos Batidos
y Desayunos P O L O S

Café de Calidad - Licores de marca

Alquiler de toda clase de servicio para
Banquetes y Fiestas Familiares

El Primer Premi "Granollers" de Pintura

Diu Antoni Cumella

1.ª En tot cas creuria en la superioritat d'una obra d'art respecte d'una altra, i encara.. L'art figuratiu i l'art abstracte són dos aspectes d'una mateixa cosa: l'art.

2.ª Sí que els deia alguna cosa la part abstracta de l'exposició: a la majoria els feia indignar, i jo crec que sense motiu. Quant al què dieu que els visitants semblen interessar-se per algunes pintures figuratives, és més el que « representa » o « vol representar » el quadre que no pas la pintura en sí, el que mira la gent. Ens tornem a trobar davant l'eterna confusió entre el tema o anècdota, i la qualitat pictòrica. Puc assegurar que el jurat, abans d'inaugurar l'exposició, sabia els dos quadres que el públic preferiria; i no ens hem equivocat.

L'artista abstracte, com el figuratiu, vol comunicar-se amb el públic, i ho fa. Però aquesta comunicació sempre és amb nuclis molt reduïts, sobretot mentre l'obra de l'artista no ha tingut un reconeixement durant molts anys. Tots els que ataquen la concessió del Premi volen posar, per exemple, El Greco i Goya; però si no els veiessin a les històries de l'art i no els deien que valen milions, s'estimarien més un retrat ben finet o un paisatge « subpost-impressionista ».

3.ª Considero com a art representatiu de la nostra època tant l'art abstracte com el figuratiu que no segueixin els camins acadèmics o ja fets, i per tant, sense interès. Perquè, cal aclarir-ho, ja fa temps que existeix un art abstracte acadèmic o « pompier ». Al cap de cinquanta anys d'abstracte, ara no és estrany que hi hagi qui trobi que està de moda, o bé que no hi ha cap més manera de pintar, o al contrari, que ja està acabat.

4.^a Per què no es planteja el mateix problema i no es pregunta el mateix davant d'un paisatge, un bodegonet o una figurèta? Gairebé segur que trobaria la resposta, sobretot si ho feia molt sovint, visitava moltes exposicions i museus, parlava amb els artistes i llegia molt més del que no fa sobre art o sobre el que pugués... I encara el més important de tot: que es plantegés aquestes qüestions sense prejudici de cap mena, amb l'esperit obert, i pensant que si molts d'aquests artistes que tanta gent creu que volen « enganyar » o « desencaminar » el públic, fessin la pintura correntment tinguda per bona, tindrien més èxit, més diners, i, per tant, més consideració...

5.ª Fer, crear. I per mi crear, en art, vol dir simplement: la necessitat que té l'home de fer les coses que li produeixen una emoció estètica i que no es trobin en la naturalesa. I així, arribem fàcilment a la idea de que l'art no té per finalitat ni missió « representar », « reproduir », « imitar » ni « interpretar » la naturalesa. L'artista ha de ser un inventor. I ara, per l'amor de Déu, no em digueu allò: — Doncs fem coses estranyes, i serem artistes! — Perquè no cal dir que hi ha inventors bons i dolents.

6.ª Més que parlar d'utilitat, jo diria que l'art és una necessitat eterna de l'home. De tota manera i per refe-

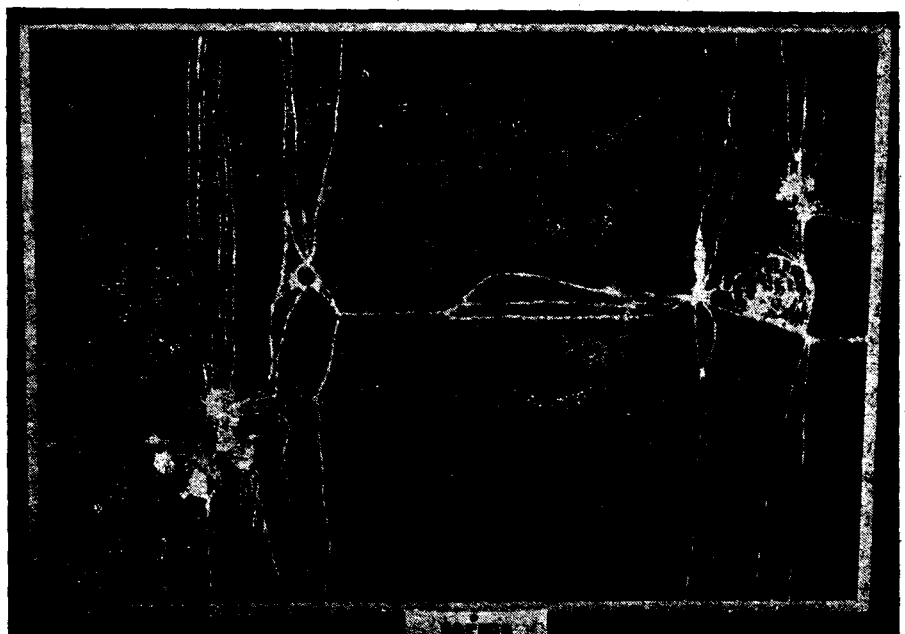
rir-nos al Premi « Granollers » de pintura, crec que aquest concurs ha tingut la utilitat (o encara millor, la virtut) de fer que molta gent que mai no s'havia plantejat aquests problemes s'hagi acostat una mica més a veure, o almenys a admetre, que no són una broma.

I si hem aconseguit fer trontollar l'excessiva seguretat d'alguns, el jurat es pot donar per satisfet: és el millor premi a una bona intenció.

Dice Juan Ramón Masoliver

1.ª Son sólo dos formas de expresión: a mi ver, dos lenguajes distintos de una cosa sola. Igualmente expuestos, de otro lado, al riesgo del adorno — piel, que no arte —, de esa expansión recreativa que ha reducido la Historia del Arte a la de los « estilos », de lo accesorio.

2.ª Toda poética presupone conocimiento y dominio del lenguaje empleado, que por supuesto nunca es el que artesanalmente enseñan las academias. Lo curioso es que donde por ignorancia de ese « lenguaje » pocos se atreven a barajar isótopos o plexos tensionales, imaginando comprender el arte antiguo (gracias a los manuales y al renombre), todos nos creamos capacitados para enjuiciar el arte contemporáneo. Pues no está dicho que

L'OBRA PREMIADA

Fot. Guardia

El lector excusará la imperfección de la reproducción, i, al juzgar, hará veient l'original.

SASTRE-MODISTO

J. SALA JUANOLA

Príncipe de Viana, 13 - Letra C (bajos)
particular: Piso 1.º, 2.ª puerta

GRANOLLERS

El Primer Premi "Granollers" de Pintura

el actual divorcio entre el público y el arte no sea de todos los tiempos. Escribir de cosa privativa de unos cuantos, y del juicio de los antiguos, nos consta sólo lo que escribieron: aquella mínima parte de lo que escribió una minoría, la que entendía el lenguaje del arte. Por lo demás, es seguro que el pintor, sea cual fuere, quiere comunicar con el público. Con el público capaz de comprenderle y compartir su emoción.

3.ª El artista verdadero representa siempre, en algún grado, a su época; no en vano el arte en general constituye la más acabada expresión de la historia y de los pueblos. En el caso que comentamos se trata de pintores jóvenes, en fecunda rebusca, en plena evolución. Difícil es pronosticar cuál de sus etapas será — a los ojos del hombre de mañana — la que mejor encarne su circunstancia histórica.

4.ª Hoy, como en el neolítico, el artista figura lo que se ha figurado, esto es, presenta, produce: re-crea, no reproduce. Esto último es lo propio del espejo, la cámara oscura, el autógrafa. « Que el artista escoja un tema; instantáneamente éste deja de pertenecer a la naturaleza », ha dicho alguien tan poco sospechoso como Goethe.

5.ª Leo en el diccionario filosófico de los PP. Jesuítas de Pullach: « Es dado al arte hacer brillar las ideas con profundidad y vigor enteramente nuevos, y aún hacer relucir en las cosas los misterios del ser. Y de ahí que su tarea capital no sea la producción de cosas, sino la representación de las ideas ».

6.ª Mas el diccionario del P. Brugger: « El artista, a pesar de todos los límites impuestos por el tiempo y la persona, se remonta sobre sí mismo, levantándose como profeta y glorificador del ser entre los hombres ».

Diu Angel Marsà

1.ª No hi ha un art abstracte i un art figuratiu. Tot art és abstracte en tant és art, i tot art plàstic és figuratiu en tant inclou la representació formal del món circumdant, sigui aquesta forma morfològica o no.

2.ª L'espectador de l'art li demana abans que tot l'anècdota, és a dir, l'emoció sensible abans que la intel·lectual i estètica. El pintor, com tot artista, vol comunicar les seves vivències. Si se li demana més del que la seva obra pot donar de representació emotiva, ell no hi té cap culpa.

3.ª La nostra època és discriminatòria, analítica. Tendeix al retrobament de l'esperit enmig de l'ezultant proliferació de la tècnica. Aquest àmbit espiritual és el que vol incorporar el vast i inesgotable repertori dels signes plàstics, el que se'n diu vulgarment pintura abstracta.

4.ª L'art, sigui del temps o de l'espai, no s'explica: si no hi ha anècdota no pot haver-hi argument. Les formes pures deslligades de qualsevol preocupació morfològica i tendents a crear ritmes purs no poden naturalment explicar-se de cap manera. S'han de sentir com emoció estètica o deixar-ho córrer.

5.ª La finalitat és transcendent. Tendeix a la consecució de la bellesa absoluta. Mai, però, no podrà arribar-hi i aquesta és la seva servitud, però també la seva grandesa.

6.ª L'art sempre existeix en funció social. S'erigeix en testimoni de l'època. Si acompleix aquesta funció, l'art ha acomplert la seva finalitat immediata, que no desdiu de la finalitat transcendent i absoluta que tracta d'assolir amb dramàtica i desesperada lluita.

ACCION CATOLICA

SEMANARIO PARROQUIAL DE GRANOLLERS

Suscripciones:

DESPACHO PARROQUIAL

CASA RECTORAL, TEL. 323

CENTRO CATOLICO, TEL. 701

Precio: 8 ptas. al mes

Duerma feliz con...
PIJAMA DOR-FEL

CAMISERIA-ASTRERIA

RIERA

PLAZA OLLAS, 18

PULSO DE LA CIUDAD

Es evidente que la « edad de oro » de las Fiestas Mayores ha pasado ya y todas ellas más o menos van de capa caída. Este hecho que se produce en todas las poblaciones ha quedado bien de manifiesto en ocasión de la Fiesta Mayor que acaba de transcurrir en nuestra ciudad. Habrá tal vez quien haga responsables de ello a la Comisión organizadora de los festjos por haber preparado un programa demasiado endeble, faltar de actos de relieve. Sin embargo, no creemos que en definitiva sea ésta la causa de la poca animación de la Fiesta Mayor. Ello habría podido darle, desde luego, una brillantez más o menos artificial, pero nada más. De la misma forma que si se organiza durante el año un acontecimiento auténticamente grande en el terreno que sea, también acudiría allí el público, dominado por la atracción natural del mismo. Por el contrario, nos permitimos consignar que la Fiesta mayor muere en el mismo corazón de los ciudadanos.

La Fiesta Mayor creemos que es, era, aquel trasiego de invitados que tras largos desplazamientos venían a llenar de emociones las casas de sus familiares y que en muchas ocasiones la única forma de verse y hablarse entre sí era gracias

a la Fiesta Mayor. Así es como se les mostraban las « maravillas » de la ciudad, llevándoles a los lugares que creíamos más bonitos, a la terraza de los bares a tomar el « vermut », a los actos deportivos, al entoldado, y así es como iban comprobando como cada año iban haciéndose más viejos, glosando y comentando las últimas gracias de los recién nacidos y saboreando los inefables temas familiares.

La Fiesta Mayor empezaba ya en el corazón del joven un poco menos adultizado que en muchos de los jóvenes de hoy, que con ilusión sencilla soñaba en las diversiones que le ofrecían aquellos sencillos tenderetes que se levantaban en las plazas de la ciudad y en los mayores las mismas lonas bicolors del clásico entoldado, con sus flores y sus luces, que para él representaban el punto máximo de la Fiesta Mayor.

Creemos que la Fiesta Mayor era en definitiva todo una serie de pequeñas cosas, que nada tenían que ver con el programa oficial de actos, ya que la fiesta se llevaba dentro de cada cual, aunque naturalmente una representación de ópera o zarzuela daba mucho más tono a la

alegría familiar y el hecho de ir aver al « Barcelona » era un bonito motivo para presumir ante nuestros convidados.

Con ello no queremos decir que no deban prepararse actos importantes y del máximo relieve posible. Muy al contrario, creemos que precisamente la Fiesta Mayor, ya que pierde los atributos y gracias que le eran naturales, podría ser un motivo aprovechable para intentar ofrecer al pueblo actos de verdadera categoría artística, al estilo de los formidables « Festivales de España » en lugares públicos y a precios asequibles de verdad para todo el público. O sea, convertir la Fiesta Mayor en una manifestación de arte y cultura popular, adaptándola a la mentalidad de nuestros días.

De no hacerlo así, tememos que por bien o por mal el destino de la Fiesta Mayor es ya inevitable y que con actos más o menos importantes al estilo de los que en otro tiempo eran toda su razón de ser, no podrá evitarse eamine a su ocaso definitivo. Ejemplo de ello nos lo da el Ayuntamiento de Barcelona con sus proyectadas Fiestas de la Merced, que momentáneamente no ha logrado aun arraigarse de nuevo en el corazón de los barceloneses, pero que, de seguir por el camino trazado, puede lo logre en el porvenir, cosa que, trasladada a una población de la categoría de la nuestra, creemos sinceramente sería de mucha mayor facilidad. — LL

VINOS DE PRESTIGIO
JAIME RIPOLL ROSSELL

Teléfono 763 - GRANOLLERS

DESDE TAMARINDO
QUE TOMAN... TAMARINDO
ESTAN HECHOS UNOS TARZANES

TAMARINDO
REFRESCO PERFECTO
ENRIQUECIDO CON VITAMINA B₁

RESERVADO

GRANOLLERS

VIDA parroquial

Colectas y Donativos

Reconstrucción del Templo Parroquial

Colecta del 28 de agosto . . . 4.736,30
 » del 30 » . . . 2.014,95

Construcción Casa Parroquial

Suma anterior . . . 49.471,25
 Una adoradora . . . 100,—
 F. F. D. . . . 100,—
 X. X. X. . . . 50,—
 D. E. C. S. . . . 200,—
 Col·lelldevall . . . 1.500,—
 Total . . . 51.421,25

CULTOS

Domingos y fiestas de precepto

Misas: mañana, desde las 7 hasta la 1, cada hora, con predicación del punto doctrinal. A las 9, Misa Parroquial con instrucción litúrgica. Tarde, a las 8, Misa Vespertina y bendición.

Confesiones: mañana, desde las 7 hasta la 1.30. Tarde, de 8 a 9.

Comuniones: En todas las misas. Puede pedirse fuera en casos particulares.

Rosario: a las 7 tarde.

Días laborables

Misas: mañana, 8 y 9. Tarde, 8.30.

Confesiones: mañana desde las 6,45 hasta las 10.

Comuniones: En todas las misas y cada cuarto de hora desde las 6,45 hasta las 10.

Rosario: a las 7.30.

Domingo XVI después de Pentecostés

Cultos según el horario anterior.

Capilla de Nuestra Señora de Fátima

Hoy, a las 11, Santa Misa.

Intención próximo domingo: E. P.
 Donativo: E. P., 50 pesetas.

Capilla de los PP. Escolapios

Horario de misas en los días festivos desde las 6.30 hasta las 11.30, cada hora.

MISAS de la semana

LUNES: Vespertina, Mercedes Serra Carrencà.

MARTES: 8, Esteban Roca Umbert; Vespertina, a la Virgen de los Milagros.

MIÉRCOLES: 8, Vicente Ramoneda. JUEVES: 9, Lutgarda Llevat.

VIERNES: 8, acción de gracias al Sagrado Corazón.

SABADO: 8, Esteban Roca Umbert; 9, María Barbany.

DOMINGO: 7, Jacinto Calvet; 8, Asociación Santa Lucía; 9, «pro pópulo»; 10, Jacinto Calvet; 12, Sara Bigas de Maspons.

MOVIMIENTO PARROQUIAL

Proclamas matrimoniales

Manuel Beró Montañá y Antonina Riera Casas; Pedro Segura Mesas y Na-

talia Espinosa Jiménez; Rafael Rosendo Ruiz y María Molina Alonso; Manuel Velasco Pedrosa y Mª Luisa Alfonseda Sánchez; Francisco Marata Rovira y Ana Sierra Roca.

Matrimonios

Andrés García Mira con Rosa Mª Melo Checa; Jaime Vilarrasa Sánchez-Cisneros con Dolores Castillo Martínez; Manuel Torres Castillo con Ana Osuna Jaimes; Juan José San Juan Toledo con María Trujillo Cañas; Jaime Fornas Esteve con Silvestra González Mañas; Juan Baró Villá con Dolores Massó Casals; Rafael Bas Planas con Felicidad Molina Sánchez; José Catot Xifré con Encarnación Molina Sánchez.

Bautismos

Francisco Garrell Homs; Matilde Giménez Muñoz; Salvador Primo Pardo; Pedro Illa Almirall; Mª Jesús Valdivieso Pérez; Antonio Donasguas Isart; Mª Nieves González Fernández; Mª Rosa Estrada Giménez; Jorge Rodríguez Saa; Ana Mª Bataller Mundet; Mª Teresa Martí Nasarre; Mª Antonia García Atarés.

Defunciones

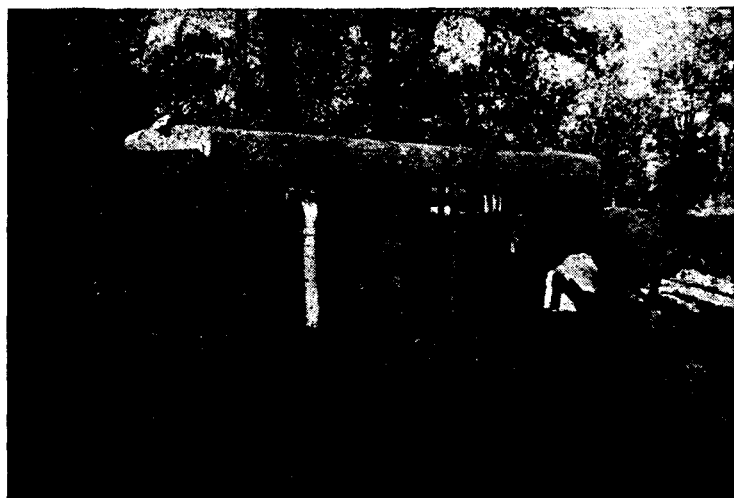
Andrés Zafra Ortega (Extremaunción); Rafael Blanch Menal (idem).

el cine en nuestra ciudad

Esta semana

- Tú y yo — 3
- El prisionero del Rey — 2
- El cebo — 2
- La zapatilla de cristal — 2
- El mundo del silencio — 1
- Botón de ancla — 2
- La promesa — 2
- Guante de acero — 2

Gráficas Garrell - Granollers - Teléfono 631

LAUDELINO CORTÉS

Constructor de pozos,
 Minas y Rebajes

Alquiler de Grupo Electrocompresor
 y alquiler de Bombas

Corró, 6 (planta baja)
GRANOLLERS

LIBRERIA

ENCUADERNACIONES

CARBÓ

MATERIAL
ESCOLAR

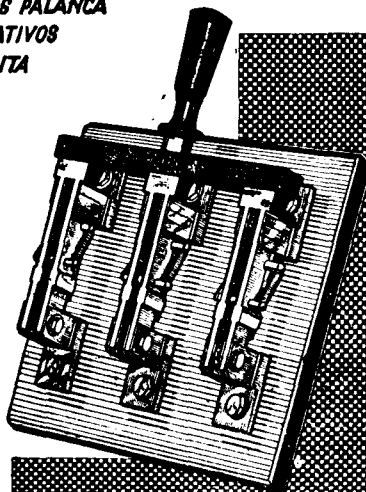
A. CLÀVÉ 36 - TELEFONO 428

GRANOLLERS

MATERIALES DE
CALIDAD!

INTERRUPTORES PALANCA
SEMI-ROTATIVOS
BAQUELITA

CONFITERIA

CUNILLERA

GRANOLLERS

